

Ο Δολοφόνος του ...Ονείρου!

(Από τη συλλογή «Οι Προφήτες Με Τα Λυπημένα Μάτια»)

Δεν έχω καταλάβει ακόμα πώς βρέθηκα εδώ μέσα με όλους αυτούς τους ανθρώπους γύρω μου, αλλά σαν νομοταγής πολίτης που είμαι, έχω υποχρέωση να δεχτώ την ετυμηγορία του δικαστηρίου. Αυτό που ξέρω, είναι ότι δεν είμαι εγκληματίας και αυτό είναι απολύτως βεβαιωμένο. Δε με πιστεύετε; Εντάξει, παραδέχομαι ότι σκότωσα. Έκανα καμιά δεκαριά φόνους, αλλά αυτό έγινε στον ύπνο μου. Τους φόνους δηλαδή, τους διέπραξα στα όνειρά μου και έχω δικαίωμα, να κάνω στα όνειρά μου ότι θέλω. Έτσι δεν είναι;

Ας πάρω όμως τα πράγματα από την αρχή, γιατί αν δεν το κάνω, θα βρεθείτε μέσα σε ένα λαβύρινθο και δε θα ξέρετε τι σας γίνεται. Όχι δηλαδή ότι τώρα ξέρετε τι σας γίνεται (και μη το πάρετε προσβλητικά αυτό), γιατί το να ξέρει κανείς τι του γίνεται, είναι πολύ μεγάλη δουλειά. Χρειάζεται πολύ μυαλό και όχι μόνο πολύ, αλλά καλό και δουλεμένο μυαλό, που δυστυχώς στον κόσμο μας, τέτοια μυαλά συναντάμε πάρα πολύ σπάνια.

Στην κοινωνία του 3014 μ.Χ. όλα είναι ελεγχόμενα και δεν έχεις τα περιθώρια να αναπτύξεις το μυαλό σου και τη σκέψη σου. Πρόσφατα, λοιπόν, η κυβέρνηση της Αλεμάνθεια πέρασε ένα νόμο βάσει του οποίου απαγόρευσε στους πολίτες να κοιμούνται και τους υποχρέωσε να παραδώσουν στις δημοτικές αρχές τις πυτζάμες και τα νυχτικά τους. Ναι είναι εξωφρενικό, το ξέρω, αλλά είναι γεγονός. Και ξέρεις γιατί; Το πράγμα είναι πολύ απλό. Η καταπίεση που ασκεί η εξουσία, είναι τόσο αφόρητη, που το μοναδικό καταφύγιο είναι ο ύπνος. Εκεί, μέσα στα όνειρα, κάνεις και γίνεσαι ότι θέλεις. Εκεί, μέσα στα όνειρα, κάθε βράδυ γίνονται όλοι επαναστάτες. Κάθε βράδυ, εκτελούνται οι κατέχοντες από τους επαναστάτες που ανεβάζουν δική τους επαναστατική κυβέρνηση. Παίρνουν έτσι με αυτά τα όνειρα μία ανάσα για να αντέξουν το τυραννικό καθεστώς του 3014 μ.Χ. της Αλεμάνθεια.

Όπως ήταν όμως αναμενόμενο, η κυβέρνηση ενοχλήθηκε από τα όνειρα αυτά. Τα θεώρησε απαράδεκτα και υπονομευτικά για το σύστημα και προσπάθησε με κάθε τρόπο να τα ελέγξει, διότι μόνο με αυτό τον τρόπο, θα σταματούσε τα διαδραστικά όνειρα, και έτσι θα έπαυαν κάθε λίγο να δολοφονούνται οι άνθρωποι της κυβέρνησης, αφού τα όνειρα περνούσαν στην πραγματικότητα. Πέραν όμως όλων αυτών, έπρεπε πάση θυσία να ανακαλύψουν αυτόν τον επικίνδυνο Serial Killer που σκότωνε στον ύπνο του. Είχαν μάλιστα φροντίσει να μετακινήσουν τον Ανώτατο Πρόεδρο και να τον κρύψουν σε μέρος άκρως μυστικό, έτσι ώστε κανείς να μην μπορεί να ονειρευτεί ότι θα τον δολοφονήσει αφού δε θα ήξερε ποιο μέρος να επισκεφθεί στο όνειρό του.

Εξωφρενικό, αλλά σου ορκίζομαι ότι εγώ δεν έκανα τίποτα από όλα αυτά συνειδητά. Εγώ απλά, έπεφτα για ύπνο. Οι επιστήμονες βέβαια που ασχολήθηκαν με αυτό, απάντησαν στην κυβέρνηση, ότι προς το παρόν δεν μπορούν να ελέγχουν το μυαλό των ανθρώπων και ότι χρειάζεται αρκετός χρόνος μελέτης, έρευνας και πειραμάτων μέχρι να φτάσουν σε κάποιο αποτέλεσμα. Έτσι οι κυβερνώντες, αποφάσισαν δια νόμου, να απαγορέψουν στους ανθρώπους να κοιμούνται, αντικαθιστώντας την έλλειψη του ύπνου με ένα χάπι. Ο υπουργός Εργασίας μάλιστα, δήλωσε ότι αυτό είναι καταπληκτικό, διότι θα έχει σαν αποτέλεσμα να αυξηθεί η παραγωγή και άρα, τα αποθέματα θα αυξηθούν κι αυτά, και άρα θα έχουμε και πρωτογενές πλεόνασμα και άρα θα μπορέσουμε –λέει- να δώσουμε και ένα βοήθημα στους άνεργους. Δηλαδή ποιους άνεργους; Σε όλο τον πληθυσμό ήθελε να πει, γιατί όλοι είναι πλέον άνεργοι.

Η τύχη όμως δεν είναι καθόλου με το μέρος μου. Να φανταστείς, ότι την ημέρα που ψήφισαν το νόμο περί απαγόρευσης του ύπνου, εγώ κοιμόμουνα του καλού καιρού και έτσι, αφού δεν το ήξερα, δε φρόντισα να παραδώσω τις πυτζάμες μου ούτε να προμηθευτώ από το κρατικό φαρμακείο τα χαπάκια του ύπνου. Είδα λοιπόν ένα καταπληκτικό όνειρο και έτσι ξεκίνησαν όλα.

Για κάποιο λόγο ανεξήγητο που δεν θυμάμαι να σου πω, και ενώ βιάδιζα πάνω στη νησίδα της πιο κεντρικής λεωφόρου, βρέθηκα σε ένα δάσος, όταν ξαφνικά πέρασε από μπροστά μου ένας από τους υπουργούς. Η νύχτα ήταν όμορφη και το κελάηδισμα των κορακιών “κρα, κρα, κρα” που ομολογώ ότι με γοήτευε, την έκαναν και ρομαντική. Αχ τι όμορφα που θα ήταν να είχα τώρα εδώ την καλή μου... Οι δυο μας μέσα στο δασάκι αγκαλιασμένοι και τα κοράκια από πάνω μας να κελαηδάνε “κρα, κρα, κρα”. Με νομίζουν τρελό, αλλά δεν είμαι και σου λέω την αλήθεια. Δεν είμαι -σου θυμίζω- ούτε τρελός, ούτε ονειροπαρμένος, αλλά αυτοί δε μπορούν να δεχτούν ούτε την απλή, απλούστατη αλήθεια. Ότι δηλαδή με γοητεύει το κρώξιμο

των κορακιών και θεωρώ ότι είναι το σούπερ κελάηδισμα. Τύφλα να ‘χουν τα αηδόνια ένα πράμα.

Όμως με τις φαντασιώσεις περί αγαπημένης κλπ, έχασα τον υπουργό. Βρε ο υπουργός από δω, ο υπουργός από κει, πουθενά ο υπουργός. Ξαφνικά εκεί που περπατούσα, είδα στο βάθος μία σούπερ βίλα. Πλησίασα λοιπόν και πρόσεξα ότι δεξιά από την κεντρική πόρτα της εισόδου, υπήρχε μία σκάλα που οδηγούσε στην ταράτσα και χωρίς κανέναν να μου το πει, ήμουν ασίγουρος ότι ο υπουργός είχε ανεβεί στην ταράτσα. Ανέβηκα κι εγώ σιγά-σιγά τα σκαλιά και είδα στο βάθος μιας τεράστιας ταράτσας τον υπουργό να περιεργάζεται ένα τηλεσκόπιο και να μιλάει μόνος του.

«Χμμμ... Τώρα... μισό λεπτό να καθαρίσω τους φακούς και θα τα έχω όλα μπροστά μου. Ακούς εκεί να κρύψουν τον Ανώτατο Πρόεδρο και να μη μου πουν κουβέντα. Δηλαδή δεν μου έχουν εμπιστοσύνη; Δεν έχουν εμπιστοσύνη σε μένα; Ευτυχώς όμως που οι φίλοι μου στο αστεροσκοπείο μου έδωσαν αυτό το τηλεσκόπιο που λειτουργεί με GPS σε συνδυασμό με το Google. Θα του ζητήσω λοιπόν “Ανώτατος Πρόεδρος” και θα μου τον δείξει σα να είναι μπροστά μου».

Ο υπουργός φάνηκε να πληκτρολογεί κάτι και σε λίγο αναφώνησε.

«Όπα δικέ μου νάτη η προεδράρα. Χμμμ, για να δω και το GPS... Α μάλιστα... Τον έχουν στο υπόγειο ανάκτορο του έβδομου επιπέδου. Μπα; Πίνουμε και κρασάκι πρόεδρέ μου; Μωρέ μπράβο, μέχρι και την ετικέτα βλέπω με αυτό το τηλεσκόπιο: “*Οίνος Ερυθρός Ξηρός*”».

Να μη σου τα πολυλογώ, δεν άντεξα και έβαλα τις φωνές τρέχοντας κατά πάνω του ενώ αυτός, γύρισε προς το μέρος μου και με κοίταξε έντρομος.

«Μωρέ τώρα θα σου δείξω εγώ».

Και χίμηξα πάνω του και τον πέταξα κάτω από την ταράτσα.

Από εκείνη την ημέρα –τη νύχτα μάλλον πρέπει να πω– πήγαινα πολύ τακτικά εκεί και πιστεύω να έχει συμβεί και σε σας αυτό.

Να βλέπετε δηλαδή το ίδιο όνειρο πολλές φορές. Έτσι συνέβη και σε μένα. Έπεφτα να κοιμηθώ και έβλεπα το ίδιο όνειρο. Ήμουνά πάλι στο δάσος με τα κοράκια να κελαηδάνε “κρα, κρα, κρα” και σκεφτόμουνά πάλι την αγαπημένη μου, και πήγαινα πάλι στην ταράτσα της βίλας, όπου κάθε φορά, έβλεπα έναν διαφορετικό υπουργό, και η συνέχεια ήταν πλέον γνωστή. Τον πέταγα κάτω από την ταράτσα με τη μέθοδο του αιφνιδιασμού και την άλλη μέρα, όλα τα τηλεοπτικά κανάλια, το διαδίκτυο και ο τύπος, είχαν για πρώτη είδηση τον νέο μυστηριώδη θάνατο, και ο Ανώτατος Πρόεδρος διόριζε έναν καινούργιο υπουργό στη θέση του εκλιπόντος.

“Το Μυστήριο της Βίλας του Τρόμου” Έγραφαν οι τίτλοι των εφημερίδων. Μία από αυτές τις φορές και προφανώς την τελευταία, ένοιωσα σα να με παρακολουθούν. Ήταν μάλλον οι κατάσκοποι του συστήματος. Μην έχοντας άλλη επιλογή, άρχισα σαν τρελός να τρέχω προς το σπίτι μου. Έφτασα σχετικά γρήγορα, ξεντύθηκα και ξάπλωσα στο κρεβάτι προσποιούμενος ότι κοιμάμαι και υποτίθεται ότι με ξύπνησαν τα χτυπήματα στην πόρτα. Σηκώθηκα με χασμουρητά και πήγα να ανοίξω.

«Παρακαλώ; Τι θέλετε;».

«Τι θέλουμε; Έχεις το θράσος να ρωτάς τι θέλουμε; Έλα μαζί μας».

«Τι εννοείτε θράσος; Εγώ απλά κοιμόμουνα».

«Είσαι δυο φορές παράνομος. Μία που κοιμόσουνα αφού ο ύπνος έχει απαγορευθεί, και μία που φοράς πυτζάμες αφού οι πυτζάμες έχουν απαγορευθεί κι αυτές. Έπρεπε να τις έχεις παραδώσει».

«Δεν καταλαβαίνω. Οι πυτζάμες σας ενόχλησαν;».

«Μα τι να τις κάνεις χρυσέ μου τις πυτζάμες αφού ο ύπνος έχει καταργηθεί; Α, και να μη ξεχνιόμαστε. Κατηγορείσαι για φόνους κατά συρροή. Μέσα γρήγορα. Πάρτε τον».

Με κοσκίνισαν για τα καλά. Μέχρι και επιστήμονες έφεραν με καλώδια και μηχανήματα που τελικά έδειξαν ότι εγώ είμαι αυτός που ψάχνουν με τα διαδραστικά όνειρα και έτσι βρέθηκα εδώ, μέσα σ’ αυτή την αίθουσα του δικαστηρίου, όπου δικάζο-

μαι για τους φόνους που διέπραξα στον ύπνο μου.

«Για πλησίασε κατηγορούμενε».

«Μάλιστα κύριε πρόεδρε».

«Τι έχεις να πεις για τις κατηγορίες που σου αποδίδονται;».

«Τι να σας πω κύριε πρόεδρε. Δεν καταλαβαίνω γιατί με κατηγορούν. Εγώ απλά πέφτω για ύπνο».

«Μα αυτό είναι έγκλημα κατηγορούμενε. Ο ύπνος απαγορεύεται. Δεν το ξέρεις;».

«Δεν το πληροφορήθηκα κύριε πρόεδρε».

«Και επειδή δεν το πληροφορήθηκες, νομίζεις ότι στην περίπτωση σου ο νόμος δεν θα εφαρμοσθεί; Νομίζεις ότι μπορείς να κοιμάσαι και να κάνεις στα όνειρά σου ένα σωρό φόνους; Και μάλιστα υπουργούς; Το ξέρεις ότι εκτός από τρομοκράτης, είσαι και δολοφόνος κατά συρροή;».

«Εγώ;».

«Εμ ποιος, εγώ; Εφτά φορές ισόβια θα σου ρίξω. Τι έχει να πει ο κύριος Εισαγγελεύς παρακαλώ;».

«Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Ένορκοι, Σεβαστό Δικαστήριο. Είμεθα ευτυχείς που αποτελούμεν μέλη της υψηλού επιπέδου σεβαστής κοινωνίας της Αλεμάνθεια η οποία παρά τις προόδους που έχουν επιτευχθεί, κινδυνεύει. Κινδυνεύει λέγω από υποκείμενα του επιπέδου του κατηγορουμένου. Αλλά τι να περιμένει κανείς από άτομα που καταπατούν τους νόμους της σεβαστής μας κοινωνίας; Δεν παρέδωσε τις πυτζάμες του κύριε Πρόεδρε. Και όχι μόνον αυτό, αλλά το ρίχνει στον ύπνο με την πρώτη ευκαιρία. Τι να περιμένει κανείς από άτομα που αρέσκονται και θεωρούν ρομαντικό το κρώξιμο των κορακιών κύριε Πρόεδρε;».

«Μα αυτά είναι υποκειμενικά κύριε Πρόεδρε. Ένας άλλος μπορεί να ρομαντζάρει με γκαρίσματα γαϊδουριών».

«Μη διακόπτεις κατηγορούμενε. Να συνεχίσει παρακαλώ ο κύριος Εισαγγελεύς».

«Δεν έχω να προσθέσω τι κύριε Πρόεδρε. Ζητώ την εις θάνατον καταδίκη του κατηγορουμένου. Ένοχος!».

«Οι κύριοι ένορκοι;».

«Ένοχος!».

«Το δικαστήριο αποσύρεται για την έκδοση της απόφασης».

Να μη σου τα πολυλογώ, αφού ανακοινώθηκε επίσημα ότι εγώ ήμουν αυτός που έβλεπε τα διαδραστικά όνειρα, με καταδίκασαν σε θάνατο. Θα με εκτελούσαν με μία ένεση, αλλά την τελευταία ημέρα, ήταν υποχρεωμένοι να μου φέρουν για μεσημεριανό φαγητό ότι τους ζητούσα και μετά, να πραγματοποιήσουν την τελευταία μου επιθυμία, όποια κι αν ήταν αυτή.

Έπειτα από έξι μήνες, ήρθε η ημέρα της εκτέλεσης και η τελευταία μου επιθυμία ήταν να αγνοήσουν την απαγόρευση του ύπνου και να μου επιτρέψουν μετά το φαγητό, να κοιμηθώ για τελευταία φορά.

Όμως, το απόγευμα που ξύπνησα, η εκτέλεση είχε αναβληθεί επειδή συνέβη κάτι αναπάντεχο. Όλα τα μέλη της ομάδας που θα με εκτελούσε, πέθαναν μυστηριωδώς και σε έξι μήνες επαναλήφθηκε το ίδιο σκηνικό. Ζήτησα πάλι για τελευταία μου επιθυμία να κοιμηθώ και η εκτέλεση αναβλήθηκε και πάλι επειδή τα μέλη της ομάδας εκτέλεσης, πέθαναν κι αυτά. Σε έξι μήνες, συνέβη ξανά το ίδιο σκηνικό, για τρίτη φορά και ο διευθυντής των φυλακών, κάλεσε όλους τους φύλακες, ανήσυχος και εκνευρισμένος.

«Τι θα κάνουμε με αυτή την περίπτωση; Θα τον αφήνουμε κάθε φορά να κοιμάται και να σκοτώνει το εκτελεστικό απόσπασμα;».

«Μα δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι κύριε διευθυντά. Είμαστε υποχρεωμένοι να εκτελούμε την τελευταία του επιθυμία».

«Φτου γαμώτο...».

Έτσι, μετά από έξι μήνες, μου έφεραν ξανά ένα λουκούλλειο γεύμα και μετά με ρώτησαν ποια είναι η τελευταία μου επιθυμία.

«Μελλοθάνατε σε ακούμε».

«Ρε παιδιά... μετά το φαγητό γλαρώνω. Μπορώ να πάρω έναν υπνάκο;».

Γιώργος Μπιλικάς